

(Υπόθεση Αρ. 405/2004)

30 Νοεμβρίου, 2005

[ΚΡΟΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΙΩΑΝΝΑ ΠΑΠΑΔΟΥ,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ

(Α) ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ,

(Β) ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ,

Καθ'ων η Αίτηση.

Κ. Μιχαηλίδης, για την Αιτήτρια.

Δ. Κούσιου (κα), για τους Καθ'ων η Αίτηση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Η αιτήτρια με την παρούσα προσφυγή της ζητά την πιο κάτω θεραπεία:-

«Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η απόφασις των Καθ'ων η αίτησις, η περιεχομένη εις την Ειδοποίησιν Επιβολής Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών ημερ. 29.1.2004 να επιβάλουν εις την Αιτήτριαν το ποσόν των Λ.Κ.8.520, πλέον τόκον προς 9% από 19.4.1983 ως πληρωτέον φόρον κεφαλαιουχικών κερδών διά την διάθεσιν των 80/100 μεριδίων του οικοπέδου της Αιτήτριας εις Κάτω Πάφον, αρ. εγγρ. 5246, αρ. τεμ. 353 του Φυλ./Σχ.ΛΙ/10.5 iv και 10.6 iii είναι άκυρος και στερείται οιοδδήποτε εννόμου αποτελέσματος.»

Η αιτήτρια ήταν ιδιοκτήτρια ενός οικοπέδου στην Κάτω Πάφο έκτασης 1.742 τ.μ. για μερίδιο 80/100. Στις 8.1.1983 η αιτήτρια πώλησε το εν λόγω οικόπεδο της σε τρίτους για οικοδομική ανάπτυξη. Το τίμημα συμφωνήθηκε αφ' ενός μεν σε μετρητά £25.000 και σε ανταπαροχή 3 καταστημάτων και 3 διαμερισμάτων. Η αιτήτρια υπέβαλε στον Διευθυντή Εσωτερικών Προσόδων (Διευθυντή) ημισυμπληρωμένο και χωρίς ημερομηνία το έντυπο Ε.Πρ. 401 για δήλωση διάθεσης ακίνητης ιδιοκτησίας.

Στις 10.1.2000 ο Διευθυντής απέστειλε στην αιτήτρια αρχική Ειδοποίηση Επιβολής Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών. Ως προϊόν διάθεσης των 80/100 μεριδίων λογίσθηκε το ποσό των £90.000 ενώ η αγοραία αξία κατά την 27.6.1978 εκτιμήθηκε στο ποσό των £40.000. Έτσι ο πληρωτέος φόρος, σύμφωνα με το νόμο, ανήλθε στο ποσό των £9.000 πλέον τόκους προς 9% από τις 19.4.1983.

Η αιτήτρια, με επιστολή του δικηγόρου της, ημερ. 28.2.2000 υπέβαλε ένσταση στην πιο πάνω φορολογία. Η ένσταση της περιοριζέτο στην αγοραία αξία του επίδικου ακινήτου κατά την 27.6.1978 και ζητούσε όπως ο Διευθυντής αναθεωρήσει την εν λόγω αξία από £40.000 σε £70.000. Στην επιστολή αυτή τίποτε δεν αναφέρθηκε για την τιμή διάθεσης του ακινήτου.

Ο Διευθυντής με επιστολή του, την 1.2.2001, ζήτησε στοιχεία που να υποστηρίζουν την ένσταση της αιτήτριας ως προς την αξία του επίδικου ακινήτου των 27.6.1978. Τελικά η αιτήτρια, με επιστολή ημερ. 27.4.2001 του δικηγόρου της, απέστειλε στο Διευθυντή έκθεση εκτίμησης από ιδιώτες εκτιμητές.

Ο Διευθυντής μετά από εξέταση των στοιχείων που προσκόμισε η αιτήτρια με την εκτίμηση των ιδιωτών εκτιμητών της συμφώνησε με αυτή και απεδέχθη ότι η αξία του ακινήτου κατά την 27.6.1978 ήταν £42.400. Έτσι ο Διευθυντής, στις 29.1.2004, απέστειλε στην αιτήτρια τελική φορολογία για διευθέτηση της ένστασης της, που αφορούσε ποσό £8.250 πλέον τόκους προς 9% από 19.4.83.

Εναντίον αυτής της απόφασης η αιτήτρια καταχώρησε αυτή την προσφυγή. Ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση των άρθρων 6 και 9 του Ν. 52/80. Επίσης ισχυρίζεται ότι ο Διευθυντής εξέδωσε την επίδικη απόφαση χωρίς να προβεί στη δέουσα έρευνα και χωρίς να την αιτιολογήσει. Ακόμα ισχυρίζεται ότι με την επιβολή τόκου για 17 χρόνια παραβιάζονται οι αρχές της χρηστής διοίκησης και της καλής πίστης.

Οι καθ' ων η αίτηση προβάλλουν στη γραπτή αγόρευση της δικηγόρου τους, ως προδικαστική ένσταση, ότι η αιτήτρια δέχθηκε χωρίς επιφύλαξη το ποσό της επίδικης φορολογίας και άρα στερείται εννόμου συμφέροντος. Δεν συμφωνώ με τη θέση αυτή. Η αιτήτρια ουδέποτε δέχθηκε το ποσό της φορολογίας εξού και η ένσταση στην αρχική φορολογία και η κατάθεση της προσφυγής εναντίον της τελικής φορολογίας. Τα επί μέρους γεγονότα που ισχυρίζεται η δικηγόρος των καθ' ων για να υποστηρίξει την προδικαστική της ένσταση είναι μέρος των αμφισβητούμενων γεγονότων.

Στη γραπτή του αγόρευση ο ευπαίδευτος δικηγόρος της αιτήτριας παραδέχεται ότι κατά τα άρθρα 6 και 9 του Νόμου 52/80, πριν την τροποποίηση του από το Νόμο 135/90, το φορολογούμενο κέρδος από διάθεση ακίνητης ιδιοκτησίας είναι η διαφορά μεταξύ του προϊόντος διάθεσης και της αξίας της ιδιοκτησίας στην ελεύθερη αγορά των 27.6.1978. Προχωρεί περαιτέρω και παραθέτει το άρθρο 9 όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 135/90 κατά το οποίο «προϊόν της διάθεσης ιδιοκτησίας είναι το ποσό που δηλώνεται από τους συμβαλλομένους». Η επιφύλαξη όμως του άρθρου αυτού αναφέρει ότι εάν ο Διευθυντής αμφισβητεί τη δηλωθείσα αξία τότε δύναται να προβεί σε εκτίμηση και να επιβάλει περαιτέρω φόρο επί της διαφοράς.

Δεν διευκρινίζεται, με όλο το σέβας, στην αγόρευση του δικηγόρου της αιτήτριας, σε τί εστιάζεται το παράπονο της αιτήτριας. Εάν έχω αντιληφθεί καλά τούτο συνίσταται στο γεγονός ότι ο Διευθυντής, κατά τον ισχυρισμό του, εφάρμοσε το άρθρο 5 του τροποποιητικού Νόμου 135/90 που δεν είχε αναδρομική ισχύ και έτσι δεν μπορούσε να εφαρμοσθεί για διάθεση ακίνητης ιδιοκτησίας που έγινε το έτος 1983. Δεν υπάρχει τίποτε όμως στο φάκελο της υπόθεσης ούτε και υπήρξε οποιοσδήποτε ισχυρισμός ή γεγονός ότι ο Διευθυντής εφάρμοσε το πιο πάνω άρθρο. Αντίθετα ο Διευθυντής ως προϊόν διάθεσης καθορίζει το ποσό των £90.000 το οποίο θεώρησε ως το εύλογο ποσό που μπορούσε το ακίνητο να διατεθεί στην ελεύθερη αγορά. Εξάλλου ήταν και αυτό που δηλώθηκε στο Κτηματολόγιο κατά την πράξη της μεταβίβασης ελεύθερα από την αιτήτρια. Δηλαδή η αιτήτρια, μια από τα δύο μέρη που γνωρίζουν το τίμημα πώλησης, δήλωσε το ποσό και δεσμεύεται από αυτό.

Κατά συνέπεια ο λόγος αυτός ακύρωσης δεν ευσταθεί.

Εισηγείται ακόμα ως λόγους ακύρωσης η αιτήτρια ότι ο Διευθυντής δεν διεξήγαγε τη δέουσα έρευνα με συνέπεια η απόφασή του να είναι ανατιολόγητη.

Σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου η διοίκηση κατά την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας οφείλει να προβαίνει στην αναγκαία έρευνα για την εξακρίβωση των πραγματικών γεγονότων. Το κριτήριο κατά πόσο έχει διεξαχθεί η αναγκαία έρευνα προϋποθέτει τη συλλογή και διερεύνηση όλων εκείνων των στοιχείων που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν το υπόβαθρο για ασφαλή συμπεράσματα.

Στην παρούσα υπόθεση έχω διεξέλθει το διοικητικό φάκελο και διαπίστωσα ότι ο Διευθυντής προέβη στη συλλογή και διερεύνηση όλων των στοιχείων που θα το βοηθούσαν να εξάξει ασφαλές συμπέρασμα. Εξάλλου διερεύνησε πλήρως και την έκθεση εκτίμησης που υπέβαλε ο εκτιμητής της αιτήτριας την οποία και αποδέχθηκε πλήρως μειώνοντας το ποσό του φόρου. Δεν έχω αντιληφθεί ούτε και έχει προταθεί από την αιτήτρια ποιο άλλο στοιχείο υπήρχε που δεν έλαβε υπόψη ο Διευθυντής.

Είναι επίσης γνωστή η αρχή που έθεσε η νομολογία ότι η αιτιολογία της απόφασης μπορεί να συμπληρώνεται από το περιεχόμενο του διοικητικού φακέλου ακόμα, σε ορισμένες περιπτώσεις, και να αναπληρώνεται. Στην παρούσα υπόθεση αφού ο Διευθυντής προέβη στη δέουσα έρευνα και δεν επλανήθη συνάγεται ότι η αιτιολογία της επίδικης απόφασης είναι επαρκής. Η αιτιολογία δε συμπληρώνεται από τα στοιχεία του φακέλου.

Τέλος προβάλλει η αιτήτρια θέματα χρηστής διοίκησης και καλής πίστης σε σχέση με την επιβολή τόκου επί του ποσού του φόρου για την περίοδο από την πάροδο τριών μηνών από την ημέρα της διάθεσης μέχρι εξοφλήσεως. Η αιτήτρια εισηγείται ότι έπρεπε να επιβαρυνθεί με τόκο από την ημερομηνία επιβολής της φορολογίας.

Δεν τίθεται θέμα χρηστής διοίκησης ή καλής πίστης στο θέμα του τόκου. Το θέμα αυτό ρυθμίζεται άμεσα από το άρθρο 22 του Νόμου 52/80 το οποίο, σε όση έκταση σχετίζεται με την παρούσα προσφυγή, αναφέρει:-

«Απλούς τόκος προς εννέα τοις εκατόν κατ' έτος καταβάλλεται επί παντός φόρου από της παρόδου τριών μηνών από της ημερομηνίας της διαθέσεως της ιδιοκτησίας μέχρι της ημερομηνίας της πληρωμής και εισπράττεται ως εάν αποτελεί μέρος του εν υπερημερία φόρου.»

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

(Υπ.) Μ. Κρονίδης, Δ.

/ΕΠσ